

מאת: פרידי דביר

פרידי. אשה רגילה (או שלא) התופסת נפח כפול פלוס. המשא הכבד מוביל למסע כבד לא פחות, המתואר בכאב, ציניות, דמעות והזמור. אתם מוזמנים לחלוק את המעמסה ולשאת במשא במהלך המסע.

57 צעדים ראשונים

פתאום זו לא הייתה שאלה של אולי אלא רק של מתי. לא עוד יום, לא עוד חודש. בבקשה, עכשיו. מה שתגיד, אבל תני לי להיות אחרי.

היא ראתה את הדחיפות, הבינה שאני כבר אחרי סבב רציני בעניין, שזו לא הפעם הראשונה שאני שומעת על האפשרות ושחבל על כל רגע. ובכל אופן, ניתוח זה ניתוח, וזה לא הזמן להיכנע לחוסר הסבלנות שלי. באתי במחשבה שסוג ניתוח מסוים הכי נכון לי, ואפשר לומר שהדבר היחיד שהשארתי לה מקום להסביר לי היה אם אני טועה בגישתי. לא טעיתי. אני מכירה את עצמי טוב כל כך, שגם כשכבר אני יכולה לרמות את עצמי לשנייה – אני לא עושה את זה.

טבעת – לא בא בחשבון (ובהמשך אפרט גם למה), מעקף קיבה – מחקרים מלמדים שהוא יעיל יותר לטווח ארוך, אבל הוא מצריך נטילת ויטמינים לכל החיים ואני יודעת שלא אתמיד בכך (ואגב, מאז השתנו המחקרים) – אז למה לעבוד על עצמי כשכבר אני פונה לאופציה שמוכיחה שאני לא מסוגלת להתמיד בנושאים מסוג זה? מעקף תריסריון הוא קיצוני מדי ואני לא זקוקה לניתוח מסוג זה. מה ששנאיר – שרוול קיבה.

ד"ר רזיאל המתינה שאבין למה שרוול הוא האפשרות שהכי טובה בשבילי, שהרי מה שטוב לי, לא בהכרח טוב למטופל אחר. לאחר ניתוח זה, כך היא אמרה, הקיבה תוכל להכיל אך ורק חמישית עד עשירית מתכולת המזון שהיא יכולה להכיל כיום, ויש לו סיכויים גבוהים של הצלחה – ירידה ממוצעת אחרי ניתוח כזה עומדת על עד 65% מעודף המשקל הקיים. ניתן לאכול כמעט את כל המזונות, ואין סיכונים מיוחדים מעבר לעובדה שמדובר בניתוח, ובכל ניתוח יש סיכונים עקב ההרדמה, דימומים אפשריים, זיהומים ועוד.

ד"ר רזיאל אישרה שמבחינתה יש מקום להתקדם לצעדים הבאים שיבחנו אם אני יכולה מבחינה בריאותית להתקדם הלאה. כעת יש צורך באישור הדיאטנית והפסיכולוג של המרפאה שאני בריאה בנפשי ובשכלי לעבור את הניתוח, ובעוד כמה בדיקות שגרתיות.

רציתי מאד להיות כבר אחרי, אבל באיזושהו מקום עמוק מאוד, מתחת לכל עודפי השומן, עוד קיוויתי והאמנתי שישלחו אותי הביתה כי "את לא צריכה ניתוח, זה רק לאנשים שלא יכולים, את יכולה". נעים יותר לדעת שאני יכולה לבד.

טוב לדעת שאם אני לא יכולה – יש משהו אחר שיכול, אבל לא נעים לאגו שלי לקבל את זה.

ואם לא הצלחתי בעבודת המידות בתחום ההסתפקות במועט והתגברות על תאוות האוכל, אולי אצליח לוותר על האגו ובכל אופן לסמן וי על עוד מידה מגונה שנותחת, תרתי משמע...

הגעתי לפגישה מוכנה. רק הייתי צריכה להביא את המכשור הרפואי ולייעץ למנתחת מה לשתות לפני שהיא מנתחת אותי. באתי מוכנה כל כך, יודעת כל כך, שזה היה מפחיד.

באתי מוכנה נפשית ופיזית. ידעתי, עד המקסימום של מי שאין לו תעודת רופא וכול לדעת, וכשאני יודעת – די קשה אתי. ברגע שנפגשנו כבר ידעתי בתוך תוכי, במקום שהאינטואיציה מדברת, שאם ניתוח – אז רק כאן.

כשאני אומרת "מנתחת", אני מתכוונת לאישה שנראית הכי לא מנתחת, מלבד החלוק הלבן. לא היו גינוני "אני הד"ר", לא משחקי "אני מבינה טוב יותר", ולא פנים חמורות סבר ומשקפי דמה בשביל השלמת המראה הדוקטורי, אלא משהו פשוט, זורם ומחויך כל כך, כאילו אנחנו סתם יושבות לפטפט על מזג האוויר. האיום הגרעיני היה מפחיד הרבה יותר.

במקום שיחה עצבנית ורצינית, לחוצה ועמוסה, העברנו שעה בשיחה קלילה, מעניינת ורגועה. זה לא סתר את העובדה שהיא הציבה את כל הנתונים בפניי ולא דילגה על אף פרט אחד.

לפני הכל היא שקלה אותי ואחרי רגע אבחנה "יש לך סיכוי טוב. המבנה שלך מוגדר 'אגס' (יש שני מבני גוף – תפוח ואגס), כלומר העודף הרציני של המשקל מתחיל מהמותניים ומטה, כך שיש יותר סיכויים להצליח". את הרגע שראיתי את המשקל, בשלוש ספרות על הדף – אני לא אשכח לעולם, ואם אתמצת את מה שהרגשתי באותו הרגע – הרי ששמחתי שאני לקראת הניתוח, אחרת, לא היה סיכוי שאני אהיה מסוגלת להמשיך ולסבול את עצמי.

שלוש ספרות. לא פחות. ולא סתם שלוש ספרות, פי שניים ויותר ממה שאני צריכה לשקול. זה בערך כמו לשאת אדם נוסף בקביעות. כובד בל יתואר. ויש הבדל גדול בין הרגשת הכבדות, לבין ההוכחה שלכבדות הזו יש מספר והוא גבוה כל כך.

באותו הרגע נזכרתי בנערותי, כשעליתי על משקל בבית מרקחת וגיליתי שהגעתי למשקל 90 ק"ג. הבטחתי שלעולם לא אעבור את ה-100 ק"ג. עברתי, ועוד איה.

אבל את ההבטחה לא לעבור רף נוסף שהצבתי לעצמי, שברגעים אלו גיליתי שעברתי בדיקת בק"ג – התכוונתי באמת לקיים, בכל מחיר. ואולי, אולי לא פלא שכבר שנים לא העזתי להישקל.

והנה, אני כאן על המשקל, עומדת לפני מי שאמורה לנתח אותי, אם כל הנתונים האחרים יתאימו וכמובן אקבל את ברכת מורי דרכי, ושחור על גבי לבן נרשם קילו אחד נוסף מעבר למשקל שמבחינתי, אחריו אין חיים. כן. מבחינתי, גרוע יותר מזה לא יכול להיות. ואם אין אני לי, מי לי? ואם לא עכשיו, אימתי? ואולי כבר אין מתי.

היא התחילה להסביר מהם הניתוחים המוצעים, אבל השלמתי את המשפטים, היא פירטה את היתרונות – ואני מיד פירטתי חסרונות, היא דיברה על הניתוח – אבל אני כבר הייתי בשלב ההחלמה, היא ניסתה לומר שזה מצריך עבודה וזה לא הוקוס-פוקוס – ואני כבר נשבעתי שארוץ ריצות מרתון בכל יום כל היום אם היא רק תנתח אותי. עכשיו.

מרגישים שהדברים נוגעים בכם? רוצים להגיד מילה לפרידי או לכלל הקוראים, גם עליכם מוטל משא כבד? אתם מוזמנים לכתוב לנו: 'בתוך המשפחה' עבור פרידי קרית המדע 3 הר חוצבים ירושלים או לפקס: 077-2020556 או למייל: henyat10@012.net.il